

Armo & Totuus

No. 1 / 2008

”virvoittavien vetten tykö Hän minut
johdattaa”

(Ps. 23:2)

Sisältö No. 1 / 2008

- 2 **Jeesuksen veri / Jim Clint**
- 3 **Joosefin ja Danielin väliset yhteydet / Albert McShane**
- 5 **Raamatullinen profetia seurakunnasta ja kansoista / C. H. Macintosh**
- 6 **Uskovien tuomioistuin / James N. Smith**
- 7 **Herran päivä, Kristuksen päivä ja Jumalan päivä / William MacDonald**
- 9 **Minun tarinani / H. Hatt**

Keitä me olemme?

Olemme uskovia, jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen. Me uskomme,

että on olemassa vain yksi Jumala, joka on ollut olemassa ikuisesti kolmena selvästi erottuvana persoonana: Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä.

että Jeesus Kristus oli Jumala ihmismuodossa; että Hän syntyi neitseestä; että Hän kuoli antaen itsensä uhriksi syntisten edestä; että Hän nousi ruumiillisesti kuolleista ja astui taivaisiin.

että syntiinlankeemuksen seurauksena ihmiskunta on synnin alaisuudessa ja että jokainen ihminen on syntinen luonnoltaan ja teoiltaan.

että Jumala tarjoaa meille armossaan ja hyvydessään täydellistä ja ilmaista pelastusta Jeesuksessa Kristuksessa ja että tämä pelastus annetaan meille lahjaksi.

että henkilökohtaisen katumisen ja uskon kautta Jeesukseen Kristukseen ihminen syntyy uudesti, vastaanottaa Pyhän Hengen, julistetaan syyttömäksi Jumalan edessä, saa ehdoitta anteeksi kaikki syntinsä, saa ikuisen elämän ja muuttuu uudeksi luomukseksi Jeesuksessa Kristuksessa.

että Jeesukseen Kristukseen uskova ihminen voi tietää ja olla varma pelastuksestaan ja että tämä ei koskaan joudu kadotukseen.

että uskovat tulisi kastaa upottamalla, joka on ulkoinen merkki uskovan sisällä tapahtuneesta Jumalan puoleen kääntymisestä.

että tosi seurakunta, Kristuksen ruumis, koostuu kaikista tosi uskovista alkaen ensimmäisestä helluntaista aina seurakunnan ylöstempaukseen asti.

että paikallisseurakunta koostuu tosi uskovista, jotka on kastettu ja jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen nimeen apostolien opetuksen mukaisesti.

että jokaisella uskovalla on Jumalan edessä papin tehtävä.

että Raamattu on Jumalan Sana ja että se on Hänen täydellinen ja lopullinen ilmoituksensa.

web: <http://www.JeesusOnHerra.com>

Jeesuksen veri

Messiaaninen Psalmi 22 alkaa sanoilla, "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" Ristiltä kuulluista seitsemästä lausumasta tämä on ehkäpä kaikkein arvoituksellisin. Ja näistä sanoista keskimmäisin on, 'MIKSI?'

Miksi maailman Luoja ja Kunnian Kuningas salli tehdä Itsestään niin alhaisen kuin ihminen ja tarjosi Itsensä uhriksi ihmisten lunastukseksi? Miksi Yeshua kärsi ja kuoli sinun ja minun puolestani? Koska "ilman verenvuodatusta ei tapahdu anteeksiantamista" (Heb. 9:22) ja tuon uhrin on oltava tahraton ja synnitön.

Yeshua Messias on tuo yksi ja ainoa Sijainen, joka kelpasi Sovituskaritsaksi, jonka veri riitti lunastamaan meidät. YKSI JA AINOA kaikessa ajassa ja iankaikkisuudessa. Ja Hän oli halukas antamaan äärimmäisen uhrin syntisen ihmisen edestä.

Tämän suuren psalmin jakeessa 6, kuvaten kärsivää Yeshuaa ristillä, Vapahtajamme lausuu varsin arvoituksellisesti: "Mutta minä olen mato enkä ihminen."

Kuinka Yeshua saattoi kuvata Itseään niin? Tässä käytetyn sanan "mato" tarkempi tutkiminen johtaa syvempään arvostukseen sen osalta, mihin Vapahtajamme on viittaamassa.

Hepreankielen sana, jota tässä on käytetty madosta, on "TOLA'AT" תולעת , Strongsin konkordanssissa numero 8438 (purppuranpunainen mato).

Purppuranpunainen mato on yleinen ns. vanhan Israelin alueella ja sitä käytettiin värjätessä vaatteita purppuranpunaiseksi. Kun purppuranpunainen mato on valmis synnyttämään jälkeläisiä (ja naaras tekee niin vain kerran elämässään), se kiinnittyy puuhun tai puiseen aidanpieleen niin tiukasti, ettei sitä voi koskaan irrottaa repimättä koko sen ruumista täydellisesti kappaleiksi. Ja sen synnyttyä, jälkikasvu ruokkii itseään äitinsä ELÄVÄLLÄ ruumiilla - mikä tuskallinen uhri! Sitten kun jälkikasvu kykenee jo selviytymään erossa äidistään, se kuolee. Ja kun se kuolee, se tihkuu purppuranpunaista väriainetta, joka ei tahraa ainoastaan puuta vaan myös sen jälkikasvun. Näin ne on värjätty äitinsä purppuranpunalla ja ne säilyvät sellaisina koko elinaikansa.

Kuinka se muistuttaakaan Yeshuan verestä, vuodatettuna ikuisiksi suojaksemme! Kaikkein tärkein ja kriittisin kysymys minkä voi itselleen esittää on, "Olenko Jeesuksen veren suojaama"? Ovatko ovenpäällisemme ja pihtipielemme voideltu Hänen lunastavalla verellään (2 Moos. 12:22)? Kun toiset katsovat meitä, näkevätkö he Herramme Yeshuan veren? Kuinka on teidän laitanne, ystäväni? Oletteko Veren suojissa? YLISTÄKÄÄ YESHUAN NIMEÄ!

Hu Adon, Hu Adon, Hu kam min amitim vey Hu Adon.

Hän on Herra, Jeesus On Herra. Hän on noussut kuolleista ja Hän on Herra.

Jim Clint

Joosefin ja Danielin väliset yhteydet

Kaikkia Raamatun ihmisluonteita tutkivia kiinnostanevat Joosefin tarinan ja Danielin kokemusten yhtäläisyydet. Vaikka he elivät eri aikoina, heillä oli silti hyvin samanlaiset kokemukset. Molemmilla oli tärkeä rooli Israelin historiassa: toisella ennen kansakunnan syntyä ja toisella sen kuninkaallisen loiston loppuvaiheissa. Joosef pystyi jäljittämään sukunsa Aabrahamiin ja Daniel oli kuningas Daavidin jälkeläinen, joten molemmat olivat jalosukuisia syntyperältään. Joosefin ollessa myöhäisteini-iässä, hänet vietiin Egyptiin, ja kun Daniel oli samoissa ikävuosissa, hänet kuljetettiin Babyloniin; molemmat havaitsivat siis olevansa vieraassa maassa, jolla oli vieras kieli ja aivan toisenlaiset tavat. Mikä vielä vakavampaa kuin nämä oli se, että molemmat päätyivät epäjumalanpalvonnan keskuksiin. Joosef tunsisi isiensä Jumalan ja Daniel, huolimatta hänen elinaikansa hengellisestä pimeydestä, oli oppinut Daavidin tavat, ja hän palvoi taivaan Jumalaa. Heille oli uusi kokemus päätyä epäjumalanpalvonnan suuriin keskuksiin, missä Herra, jota he palvoivat, oli tuntematon. Molempien nimet muutettiin, jotta kaikki heidän ajatuksensa suhteestaan Herraan saataisiin häivytettyä. Kumpikaan ei koskaan kutsunut itseään uudella nimellään, vaan Joosef pysyi Joosefina ja Daniel Danielina.

Joosef ei ehtinyt olla Egyptissä kauaankaan, kun hän joutui kovaan koetukseen. Potifarin vaimo houkutteli häntä laittomaan suhteeseen kanssaan. Joosef kieltäytyi ja kärsi vuosia vankeudessa uskollisuudestaan. Kun Daniel oli saapunut Babyloniin, myös hän joutui ankaraan koetukseen. Hänelle oli tarjottu lihaa ja viiniä kuninkaalta, mutta hän kieltäytyi kohteliaasti, koska hän tiesi, että sellainen ruoka oli uhrattu epäjumalille. Epäilemättä jokainen nuori mies nauttisi liharuoasta ja Babylonin parhaasta viinistä. Mikäli hän olisi hyväksynyt tuon tarjouksen, ja hänen ulkonäkönsä ja yleinen terveytensä olisi parantunut, kunnia siitä olisi mennyt niille jumalille, joille ruoka oli uhrattu. Kasvikset ja vesi olivat keho korvike lihalle ja viinille. Mutta Jumalan siunauksen ansiosta tämä mitätön ruokavalio, jota nämä nuoret olivat pyytäneet, kuitenkin muutti heidän ulkonäköään yli odotusten. Jokainen voi oppia lihan himojensa voittamisen

elintärkeän merkityksen ja havaita tämän hyveen täydelliseksi välttämättömyydeksi jokaisen Jumalan palvelijan elämässä.

Kun Joosef oli vankilassa, kaksi hänen vankitovereistaan, juomanlaskija ja leipuri, näkivät unia, jotka kertoivat Joosefille. He olivat niin poissa tolaltaan uniensa takia, että heidän kasvoillaan näkyi hädän merkkejä. Joosef saattoi heidät tuntemaan, että Jumala kykeni tulkitsemaan unia. Hän, Jumalan palvelija, kykeni kertomaan heille, mitä he halusivat tietää. Hän kertoi heille, mikä tulisi olemaan heidän osansa kolmen päivän kuluttua, ja mitä hän sanoi, tapahtui. Näin Joosef ansaitsi maineen unien selittämiskyvystään, ja, mikä oli vielä tärkeämpää, että hän kykeni siihen Jumalan avulla.

Jumalan ääni ei ainoastaan saavuttanut vankeja, vaan myös faarao-kuninkaan, sillä myös hänellä oli vakavia unijaksoja. Kuten kaikki muutkin, erityisesti korkeissa viroissa olevat, hän oli innokas tietämään näiden outojen unien selityksen. Egyptin velhot eivät pystyneet ratkaisemaan hänen ongelmaansa, vaan juomanlaskija tuli hänen avukseen ja kertoi hänelle Joosefista. Joosef kutsuttiin kuninkaan eteen ja kuningas kertoi hänelle unensa. Joosef tulkitsi ne ja ratkaisi hänen vakavan ongelmansa. Palkkioksi hänen palveluistaan, kuningas teki Joosefista Egyptin toiseksi ylimmän hallitsijan. Vankilinnasta hovilinnan ja vankien vaatteista hienoimpaan puuvilla-asuun - sekä kultainen ketju hänen kaulansa ympärille; ne eivät olleet mikään pieni yllätys hänen nautittavakseen.

Tämä unien selittämiskyky oli annettu myös Danielille. Pian hänen Babyloniin saapumisensa jälkeen, Nebukadnessar näki unen, ja vaati velhoja sekä selittämään unen että myös kertomaan itse unen. Heidän elämänsä oli pelissä, koska epäonnistuminen siinä, mitä kuningas pyysi, oli kohtalokasta. Tämä kriisi toi Danielin kuvaan, koska hänet luettiin niiden joukkoon, joiden oletettiin kykenevän kertomaan uni ja antamaan sen selitys. Hyvin pian Daniel, Jumalan hyvän käden ollessa hänen yllään, kertoi vastauksen kuninkaan ongelmaan. Hänen palkintonsa tästä huomattavasta paljastuksesta oli hänen koroittamisensa Babylonin provinssin hallitsijaksi. Tuo ylpeä kuningas tuli tietoiseksi, että hänellä oli vaikutuspiirissään

Joosefin ja Danielin väliset yhteydet

mies, joka oli yhteydessä näkymättömään Jumalaan.

Kun kuningas näki toisen unen, Daniel kutsuttiin jälleen antamaan selitys, mutta tällä kertaa uutiset eivät olleet hyvät kuninkaalle. Kuitenkin Daniel kertoi hänelle tosiasiat. Oli raskas velvollisuus Danielin kaltaiselle nuorelle miehelle kertoa ylpeälle kuninkaalle, että pian hänet nöyryytettäisiin petoeläimen tasolle. Babylonin valtakunnan lopulla, kun Belsassar hallitsi, Daniel jälleen kerran kutsuttiin kuninkaan hoviin, mutta tällä kertaa ei unia selittämään, vaan lukemaan outo kirjoitus seinällä. Taas uutiset olivat ikäviä kuninkaalle, koska hän kuuli valtakuntansa lopusta. Toistamiseen Daniel koroitettiin, mutta tällä kertaa kuninkaallisiin vaatteisiin ja kultaketjulla kaulansa ympäri. Hänelle annettiin korkein asema, minkä kuningas saattoi antaa, koska hänestä tehtiin valtakunnan kolmanneksi korkein hallitsija. Täten Joosefin kokemus toistui Danielin elämässä - jopa kultaisen ketjun yksityiskohtaa myöten.

Joosef koki kaikki kärsimyksensä elämänsä varhaisessa vaiheessa, mutta Daniel koki kovimman koetuksensa elämänsä loppuvuosina. Joosef lähetettiin vankilaan uskollisuutensa takia, Daniel taas heitettiin leijonien luolaan uskollisuudestaan Jumalalle. Joosef pääsi koetuksestaan vuosien kärsimisen jälkeen, Daniel kärsittyään vain yhden yön. Väärin Joosefia syytänyttä kohtaan ei tehty rankaisutoimia, mutta miehet jotka heittivät Danielin luolaan, heitettiin myös itse sinne ja pedot söivät heidät. Kaikki Jumalan palvelijat ovat kokeneet kärsimyksiä - jotkut elämänsä alkupuolella, toiset lähes sen lopulla. Jumala on suvereeni päättämään, milloin ne on kannettava, mutta voi auttaa ja vahvistaa niinä hetkinä, kun ne on kohdattava.

Juuri ennen kuolemaansa Joosef antoi käskyn koskien hänen luitansa ja ennusti, että hänen kansansa tultaisiin vapauttamaan Egyptistä ja se saisi palata omaan maahansa. Ehkäpä hän oli oppinut tämän Jumalan Aabrahamille antamista ilmoituksista koskien hänen lastensa tulevaisuutta (1 Moos. 15.). Paljon laajemmassa mittakaavassa Daniel myös kertoo kansansa tulevaisuudesta ja hän sai vakuutuksen, että tulisi seisomaan maaosallaan silloin, kun heidän vapauttamisensa kaikista vihollisistaan koittaisi. Joosefilla oli mielessään hautaamisensa; Daniel mietti aikaa, jolloin hänet nostettaisiin kuolleista.

Se, että kahdella niin merkittävällä miehellä oli niin samankaltaiset kokemukset antaa sen tärkeän opetuksen, että vuosisatojen kuluminen muuttaa uskollisten koetuksia hyvin vähän. Tie on aina koetusten merkitsemä, koska tämä on Jumalan tapa todistaa Hänen riittävyytensä kaikkiin olosuhteisiin. Huolimatta viime vuosisadan muutoksista, Jumalalle aidosti omistautuneet havaitsevat kohtaavansa samat kiusaukset joita ihmiset kohtasivat aikakausia sitten.

Näiden käytännöllisten opetuksien lisäksi voimme nähdä, että Jumala aina lähestyy maan korkeimpia päättäjiä todisteilla Hänen ylivertauudesta. Nuo kaksi suurta valtakuntaa olivat aikansa ylimmät maailmanvallat. Heidän luokseen Jumala lähetti omat suurlähettiläänsä tuomaan Hänen omat sanomansa, ja molemmissa tapauksissa vakuutti noille päättäjille, että Hän oli elävä Jumala, vastakohtana kuolleille epäjumalille, joita nämä palvoivat.

Albert McShane

Raamatullinen profetia seurakunnasta ja kansoista

Luodessamme katseen taaksepäin kahdeksaantoista vuosisataan, niin, huolimatta tilapäisistä herätyksen ajoista Euroopassa ja Amerikassa sekä monista kirkkaista tähdistä kirkon taivaalla, josta kaikesta kiitämme Jumalaa, emme voi luopua aikaisemmasta väitteestämme, että kristikunta nopein askelin kulkee luisuvaa pintaa iankaikkiseen pimeyteen, ja maat, joissa evankeliumia on niin paljon saarnattu ja Raamatuja miljoonittain levitetty, jäävät voimakkaan eksytyksen valtaan, niin että uskovat valheen.

Entä sitten? Kääntynyt maailmako? Ei, vaan tuomittu kirkko. Kaikki Jumalan todelliset pyhät, niin hyvin ennen kuolleet kuin vielä elävät, nostetaan Herraa vastaan pilviin. Silloin salattu pahuus puhkeaa ilmi synnin ihmisen, kadotuksen lapsen, antikristuksen muodossa ja saa ylivallan. Mutta Herra Kristus on tuleva, ja kaikki pyhät Hänen kanssansa, tuomitsemaan petoa, se on: uudelleen elpynyttä Rooman valtaa ja väärää profeettaa, antikristusta, edellistä lännessä, jälkimmäistä idässä.

Siitä on tuleva summittainen, välitön tuomion toimeenpano ilman mitään tutkimuksia, koska peto ja väärä profeetta ovat ilmi kapinassa Jumalaa ja Karitsaa vastaan. Mutta sitten alkaa oikeudellinen kansojen tuomitseminen Matteuksen 25. luvun mukaisesti.

Kun kaikki pahuus näin on kukistettu, on Kristus hallitseva tuhat vuotta, jolloin saatana on sidottu ja koko maailmalla on ihana sapattiaika.

Näiden tuhannen vuoden jälkeen saatana vielä päästetään irti vankeudestaan, ja hän tekee viimeisen hyökkäyksensä Jumalaa vastaan. Mutta lopuksi hänet heitetään siihen järveen, joka tulta ja tulikiveä palaa. Ja sitten seuraa kuolleiden, "suurten ja pienten", tuomitseminen. Mikä kauhea näky se tuleekaan olemaan!

Lopuksi näemme silmäimme edessä autuaallisen iankaikkisuuden, uuden taivaan ja uuden maan, joissa vanhurskaus asuu.

Sellainen on tapausten kulku, jonka hyvin selvänä tapaamme Raamatun lehdillä, vaikka monet eivät tätä käsitystä hyväksynekään. Emmekä usko, että kristikunta kokonaisuudessaan ottaakaan vastaan Jumalan totuutta. Tarkoituksemme onkin vain herättää tosi kristityt näkemään näiden totuuksien arvo sekä myös elämässään toteuttamaan ja rohkeasti tunnustamaan niitä.

Toivomme, että Jumala näinä seurakunnan viimeisinä aikoina saa herättää joukon eläviä kristittyjä, jotka Hengen voimassa julistavat kauan unohduksissa olleita evankeliumin totuuksia.

C. H. Macintosh

Uskovien tuomioistuin

Tarpeellinen muistuttaja katselmuksen ja palkitsemisen päivästä, jonka tulemus on yhtä äkillisen lähellä kuin Hänen paluunsa.

"Ja nyt, lapsukaiset, pysykää Hänessä, että meillä Hänen ilmestyessään olisi turva eikä meitä häpeällä karkoitettaisi pois Hänen tykönsä Hänen tulemuksessaan" (1 Joh. 2:28). Tuo "meillä" pitää sisällään sekä apostolin että ne, joille se on kirjoitettu. Näin hän opettaa uskovien arvioinnin ajasta Herran edessä Hänen tulemuksessaan (parousia). Kristuksessa pysyminen (kestäminen) antaa luottamusta kohdata (tarvitsematta hävetä) Hänen katselmuksensa. Tämän lopputuloksena on ikuisesti kestävä luottamuksen kunnia palvella Häntä Hänen iankaikkisessa valtakunnassaan. Tuo jae korostaa sitä häpeän ja palkinnon menetyksen vastakohtaa, jossa ei pysytä tai keestetä Hänen tahdossaan.

Apostoli Paavali kutsuu tätä arvioinnin aikaa "Kristuksen tuomioistuimeksi" (Room. 14:10, 2 Kor. 5:10). Herran tuomio, joka silloin paljastetaan, tuo kunniaa ja arvostusta tai iankaikkista häviötä. Siellä kaikki motiivit, asenteet, henkilökohtaiset, yksityiset ja julkiset teot, joita on tehty menestyksen tai murheen aikoina, tulevat näyttämään satonsa. Omistautumisemme seurakunnalle, Kristuksen kaltaisuutemme, kelvollisuutemme aviomiehinä, vaimoina, vanhempina, lapsina, työntekijöinä tai työnantajina tullaan pian arvioimaan. Uskollisuus Jumalalle vastuun ja kiusausten paineiden alla näyttää satoa sekä nyt että Kristuksen päivänä (Fil. 1:6,10; 2:16; 2 Kor. 1:14; 4:16; 2 Tim. 1:12,18; 4:8; Ilm. 2:25).

Sillä hetkellä uskoville myönnetty kiitos, ylistys ja kunnia ovat näkyvissä "Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä" (1 Piet. 1:7). Olkaamme uskovina uskollisia Herralle Jeesukselle. Ihmisen mieltä, fysiikkaa ja henkeä pommittavia kiusoja ja vainoja on paljon. Uskon osoittaminen (että se on aitoa) näyttää jo nyt Kristuksen kaltaisuutta ja koroittaa Häntä iankaikkisella kunnialla.

Uskossa lujana ja yhdenmukaisena pysyminen myös varustaa meitä kunniaan saada vastaanottaa Herran ikuinen luottamus, "sillä näin teille runsain määrin tarjotaan pääsy meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan" (2 Piet. 1:11). "Asioikaa näillä, kunnes minä tulen" (Luuk. 19:13).

Ruut on Vanhan testamentin merkittävä esimerkki uskosta, uskollisuudesta ja niitä seuraavasta kunniaa. Ruutin päätöksellä oli valtavat seuraamukset! Hän valitsi Jumalan, Jumalan kansan, heidän perintömaansa ja elämisen ja kuoleamisen Hänen Herruutensa alla. Hänelle annettiin armo ja kunnia naida Booa, sukulunastaja, hänen nimensä kirjoitettiin pysyvästi Raamattuun ja hän sai paikan Herran Jeesuksen sukujuuressa, joka liittyy lunastuksen ihmeelliseen suunnitelmaan. Kuinka suuria ovatkaan ne palkinnot, joita tämä hyveellinen, lunastettu ja omistautunut moobilaisnainen sai!

Kaikukoon uskollisen apostoli Paavalin sanat sydämessämme: "Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden seppele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka Hänen ilmestymistään rakastavat" (2 Tim. 4:7-8).

James N. Smith

Herran päivä, Kristuksen päivä ja Jumalan päivä

Kun alamme tutkia tulevaisuuden tapahtumia, olemme jo ottaneet pitkän askeleen niiden ymmärtämisessä, jos osaamme erottaa toisistaan Herran päivän, Kristuksen päivän ja Jumalan päivän.

Herran päivä

Kyseessä ei suinkaan ole 24 tunnin mittainen päivä, vaan aivan tietty ajanjakso, jolla on omat erityispiirteensä.

Vanhassa testamentissa nimitystä "Herran päivä" käytettiin kuvattaessa mitä tahansa tuomion, hävityksen tai pimeyden päivää (Jes. 2:12; Joel 2:1, 2). Tuolloin Jumala kävi taistoon Israelin vihollisia vastaan ja antoi heille ratkaisevan rangaistuksen iskun (Sef. 3:8-12; Joel 3:14-16; Obad. 15, 16; Sak. 12:8, 9). Kyseessä saattoi olla myös hetki, jolloin Jumala rankaisi omaa kansaansa heidän epäjumalanpalveluksesta ja Jumalasta luopumisesta (Joel 1:5-20; Aam. 5:8; Sef. 1:7-18). Herran päivällä tarkoitettiin lähinnä synnin rankaisemista ja Herran asian voitokasta menestystä (Joel 2:31, 32).

Uudessa testamentissa Herran päivä vastaa suurin piirtein samaa ajanjaksoa kuin "ajat ja hetket" (Ap.t. 1:7; 1 Tess. 5:1). Se alkaa ylöstempauksen jälkeen ja sisältää seuraavat vaiheet:

1. Ahdistus tai Jaakobin ahdistus, kuten se myös tunnetaan (Dan. 9:27; Jer. 30:7; Matt. 24:4-28; 1 Tess. 5:1-11; 2 Tess. 2:2; Ilm. 6:1-19:16). Tämä on Herran päivän ensimmäinen vaihe. Se tulee yllättäen, niin kuin varas yöllä. Se tapahtuu myös petollisesti, äkillisesti, tuhoisasti ja väistämättömästi, eikä siltä pääse kukaan pakoon. Tämä ajanjakso kestää noin seitsemän vuotta, joiden aikana Jumala vuodattaa tuomionsa luopiojuutalaisuuden, luopiokristikunnan ja pakanakansojen ylle. Näitä suuremmiksi ja suuremmiksi yltyviä tuomioita kuvataan Ilmestyskirjassa symbolisesti seitsemänä sinettinä, seitsemänä pasuunana ja seitsemänä maljana. Ahdistuksen ajan jälkipuoliskoa kutsutaan Suureksi ahdistukseksi; sitä suurempaa ahdingon aikaa maailma ei ole eikä tule koskaan kokemaan.

2. Kristuksen tulo pyhiensä kanssa (Mal. 4:1-3; 2 Tess. 1:7-9). Ahdistuksen ajan lopussa Herra Jeesus palaa voimansa enkelien kanssa "tulen liekissä ja kostaa niille, jotka eivät tunne Jumalaa eivätkä ole kuuliaisia meidän Herramme Jeesuksen

evankeliumille". Hän tuhoaa kaikki vihollisensa ennen kuin hän perustaa valtakuntansa maan päälle.

3. Kristuksen tuhatvuotinen valtakunta. Tämä sisältyy Herran päivään (Joel 3:18, vrt. jae 14; Sak. 14:8, 9, vrt. jae 1). Silloin kohtaa välitön tuomio jokaista, joka nousee kapinaan Herraa vastaan (Jes. 65:17-25). Kuningas hallitsee tuolloin rautaisella valtikalla (Ilm. 19:15).

4. Taivaitten ja maan lopullinen tuhoutuminen tulen voimasta (2 Piet. 3:7, 10). Kristuksen tuhatvuotisen hallintokauden lopussa taivaat ja maa katoavat suurella pauhinalla ja alkuaineet hajoavat kuumuudesta hehkuen. Tämä on Herran päivän viimeinen vaihe.

Kristuksen päivä

Herran päivän ollessa tuomion aika Jumalan Pojan hyljänneelle maailmalle, niin Kristuksen päivä on sitä vastoin siunauksen aika niille, jotka ovat panneet luottamuksensa Häneen ja ovat näin ollen Hänen seurakuntansa jäseniä. Kristuksen päivään liittyy kaksi tärkeää tapahtumaa:

1. Pyhien ylöstempaus (1 Kor. 5:5; Fil. 1:6, 10). Kristuksessa kuolleet nousevat ylös. Elossa olevat uskovat kokevat muodonmuutoksen. Yhdessä heidät temmataan ilmoihin kohtaamaan Herra, ja he palaavat Hänen kanssaan Isän kotiin taivaaseen.

2. Kristuksen tuomioistuin (1 Kor. 1:8; 2 Kor. 1:14; Fil. 2:16). Uskovat astuvat beeman eli tuomioistuimen eteen vastaanottaakseen palkkion kukin ansionsa mukaan. Nyt ei päätetä heidän pelastuksestaan, vaan tarkastelun kohteena on heidän palvelustyönsä. Kaikki heidän elämässään, mikä ansaitsee Kristuksen hyväksynnän, palkitaan. Ne, jotka ovat heittäneet elämänsä hukkaan saavat kokea pettymyksen, mutta he itse kuitenkin pelastuvat "ikään kuin tulen läpi" (1 Kor. 3:15).

Harmittavan käännösvirheen takia englanninkielisessä Kuningas Jaakon Raamatussa 2. Tessalonikalaiskirjeen luvun 2, toisessa jakeessa esiintyy "Kristuksen päivä" "Herran päivän" sijasta (mutta suomalaisissa käännöksissä lause on oikein käännetty "Herran päiväksi"). Koska Tessalonikan kristityt elivät tuolloin ankaraa koetuksen aikaa, he luulivat Herran päivän

Herran päivä, Kristuksen päivä ja Jumalan päivä

tuomioiden jo alkaneen. Paavali vakuuttaa rohkaisten heitä, että Herran päivän alkua edeltää kaksi tapahtumaa - maailmanlaajuinen uskostaluopuminen ja synnin ihmisen eli antikristuksen ilmestyminen.

Tessalonikalaisilla ei olisi ollut mitään syytä pelätä Kristuksen päivän tuloa. Heille se olisi merkinnyt lopullista vapahdusta koetuksen hetkestä.

Jumalan päivä

Jumalan päivää ei tule sekoittaa Herran tai Kristuksen päivän kanssa. Siinä on kyseessä Jumalan lopullisen voiton päivä. Se saapuu, kun kaikki paha on lopullisesti hävitetty ja taivaat ja maa ovat tullessa tuhoutuneet (2 Piet. 3:12). Käytännössä Jumalan päivä on yhtä kuin Hänen iankaikkinen valtakuntansa.

© William MacDonald

Minun tarinani

Vanhassa maatalossa, jossa synnyin, vartuin ja jossa edelleen asun, usein polvistun juuri siinä paikassa, missä kerran polvistuin isäni ja äitini vuoteen vierellä ja uskoin Kristukseen pelastukseksi. Kukaan ei laittanut tuota päivää muistiin ja - mitä tiedossani on - sitä ei koskaan kirjattu muistiin maan päällä, mutta tiedän, että nimeni on kirjoitettuna taivaassa. On ihanaa voida sanoa kuten Paavali 2 Tim. 1:12:ssa, "sillä minä tunnen Hänet, johon minä uskon".

Isovanhempani olivat kristittyjä ja kokoontuivat toisten uskovien kanssa Herramme Jeesuksen Nimeen pienessä kokoushuoneessa kylässämme. Isoisäni olivat hyvin erilaisia monin tavoin, mutta silti molemmat uskoivat Kristukseen pelastukseen, kumpikin oli maanviljelijä ja kumpikin todisti Kristuksen pelastavasta armosta ja Jumalan Sanan totuudesta. Toinen oli hiljainen, mietiskelevä, ja hyvin ystävällinen mies; toinen oli hieman ankara ja puoliksi pelkäsin häntä. Hänet oli erotettu ihmisten nimellisistä uskontokunnista sen jälkeen, kun hän oli pelastunut luettuaan Jumalan Sanaa. Uskoon tultuaan hän saarnasi pelastusta, joka tulee yksin uskosta Kristukseen, iankaikkista pelastusvarmuutta ja Herran Jeesuksen pikaista paluuta, joka saattaa tapahtua millä hetkellä tahansa. Kuten Joh. 9:ssä kuvatulle miehellekin kävi, uskonnolliset johtajat heittivät hänet ulos. Eräs niistä asioista, joka minua lapsena puhutteli, oli se kokemus, kun seisoin hänen vuoteensa vierellä siskoni kanssa juuri ennen hänen kuolemaansa, ja kuullen hänen lainaavan alusta loppuun asti laulua, "Ikuisesti Herran Kanssa, Amen, olkoon niin." Hän ei ollenkaan pelännyt kuolemaa; hän halusi olla Kristuksen kanssa ja oli jäljellä vain päivä siihen, kun hän olisi Herran kanssa.

Monia vuosia myöhemmin, eräänä sunnuntai-iltana vuonna 1986, minun isäni kutsuttiin kotiin Kirkkauteen, ja taas Jumalan pelastuksen todellisuus oli niin silminnähtävä, koska vain muutama minuuttia ennen lähtöään, hän illallispöydän ääressä jakoi meille ajatuksiaan koskien Kristusta Psalmista 45. Psalmistan tavoin hän saattoi totisesti sanoa, "Minun sydämeni tulvii ihania sanoja, puhun asioista, joita olen tehnyt koskettaessani Kuningasta (eng. käänn.). On ihmeellinen asia olla pelastettu!

Jo lapsesta tunsin Kirjoitukset. Kuulin niitä luettavan joka päivä ja olin suorastaan vanhempieni ja isovanhempieni rukousten ja huolenpidon piirittämä. Mutta en ollut pelastunut. Viikkojen, kuukausien ja vuosien ajan kuulin evankeliumia ja luin kirjoituksen gospel hall'imme puhujakorokkeen yläpuolella, "Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan" (1 Tim. 1:15). Tiesin kaiken Jumalan pelastuksen tiestä. Mutta en ollut pelastunut. Olisin voinut kertoa sinulle kuinka pelastutaan, ja kadotettuna olemisen kauheat seuraukset. Rakastin kuunnella isäni saarnaavan, ihailin häntä, ja jotenkin oudolla tavalla, lähes nautin hänen saarnoistaan. Mutta en ollut pelastunut. Osasin erottaa, milloin saarnaaja oli hyvä, Sanalle uskollinen, ja myös sen, milloin saarnattiin sydäimestä - ja vihasin ammattimaisia, kylmiä ja älykkäitä saarnoja, jotka eivät koskettaneet minua. Mutta en ollut pelastunut. Me aina edeltä odotimme evankelista Charles Knox McEwenin vierailuja, joista tuli vuosittaiset. Ne olivat hänen ja isäni saarnat - ja tietoisuuteni tarpeistani ja synnistäni - jotka toivat minut viikkojen etsimisvaiheeseen. Muistan monina iltoina hiipineeni porrastasannetta yläkerran perille kuuntelemaan pelastuneiden perheenjäsenteni ääniä. Kammosin tänne jäämisen seurauksia, jos Kristus tulisi. Miten kauhea asia tietää, että Kristus oli kuollut ja että Hän oli kärsinyt minun syntini takia että pelastuisin, että Hänet hyljättiin että minä voisin saada anteeksi - ja silti olla kadotetun tilassa! Minun syntejäni ei ollut koskaan anteeksiannettu.

Kiitos Jumalalle siitä illasta, jolloin yksinkertaisessa uskossa, tuntien pelastustarpeeni ja tunnustaen syntini, luotin Kristukseen pelastukseksi ja sain rauhan Jumalan kanssa! Muista, että vain lyhyen elämäsi aikana ja ennen Kristuksen paluuta voit sinäkin päästä sovintoon Jumalan kanssa.

"Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä."

H. Hatt

